

Чарлі, кохання та кліше

КУПИТИ

Про книгу

Ми зустрілися випадково — шість років тому. Один вечір без обіцянок, який неможливо забути. Тепер він — Вільям Картер, стоїть переді мною в офісі мого батька. Він не впізнає мене, а я роблю вигляд, що забула. Ми працюємо разом і все, що було минулого разу, повертається. Один його жест і я знову не впевнена ні в чому. Ми обидва знаємо: ця історія ще не закінчилася.

*Тим, хто мріє,
Нехай ніхто не затьмарить вашого світла.
Ти — головний герой власної долі, і так буде
завжди. Тож не барися — живи, як хочеш,
і цінуй кожна мить на своєму шляху.*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЧАРЛІ

Прокинувшись того ранку, я ніяк не очікувала, що повзатиму по офісу навкарачки, як дурепа, ще й із повітряними кульками, прив'язаними до зап'ястя. І все це лише для того, аби не попастися на очі йому — або, як жартома кажуть мої друзі, «тому з кав'ярні».

Повторюю: *кульки* на зап'ясті. Професіоналка, що й казати. Знайомтесь — Чарлі Девіс.

Це мав бути цілком звичайний понеділок, ні більше, ні менше. Такий само буденний, як усі решта днів, тижнів і... ну, все моє життя, якщо вже на те пішло.

Прокинутися.

Застелити ліжко.

Прийняти душ.

Вийти з душу, усвідомити, котра година, а потім просто бігати, мов ошпарена, в пошуках пристойного одягу для роботи, ніби роблю це вперше. А потім, звісно ж, стрімголов мчати вулицями Нью-Йорка на роботу — у татову компанію з антикризового менеджменту.

У двадцять п'ять моє життя вже перетворилося на рутину. Робота, дім, сон, і знову все спочатку. Можливо, проскакують кілька коктейлів після роботи з Ріком і Гейл раз чи двічі на тиждень, але це ніяк не рятувало ситуацію.

Я втомилася від цього і вже давно, якщо чесно, але тепер я просто виснажена і сповнена рішучості щось змінити. Переїзд із Нью-Йорка мав стати першим кроком. Впевнена, це докорінно змінило б моє життя. Втекти, кинутися наосліп, майнути світ за очі — називайте, як хочете — я мусила переїхати. Сподівалася, що це допоможе ступити на шлях до кращого життя.

Взагалі у мене немає якогось списку чи детально розробленого плану, — але щойно зроблю таке, запишу переїзд першим рядком і виділю червоним. Єдина проблема полягала в тому, що я вже мільйон разів про це говорила, але так нічого й не зробила. Тому цього разу ніхто вже не вірив у здійснення навіть першого пункту мого плану. Та я серйозно налаштована. Безкомпромісна чесність мала стати наступним пунктом у списку. Це стане чудовим початком. Чистим аркушем моєї історії.

Єдине, що не вписувалось у мій типовий понеділок, було те, що замість того, щоб іти одразу на роботу, я мала заскочити до пекарні й забрати торт для Роба, у якого сьогодні останній робочий день. І, можливо, якщо стане часу, то купити кульки з веселими написами. На торт ми скинулись із колегами, але кульки були моєю ініціативою — усе заради усмішки Роба, бо він був одним із небагатьох людей, з якими в офісі було справді приємно спілкуватись, та й до кожного він був щирим і відкритим. Не кажучи вже про те, що він часто виконував роль арбітра між мною та моїм батьком і був майже сім'єю для мене.

І звідки мені було знати, якою жахливою, моторошною ідеєю було добровільно взятися за «доставку» сюрпризу, коли я прокинулася того ранку? Дощ не вщухав, — навпаки, ніби хотів промочити мене до найтоншої нитки, а я швидко пройшла останні два квартали від пекарні та, ігноруючи всі сигнали авто й вигуки, що додавали колориту Нью-Йорку, перебігла через дорогу з величезною коробкою з тортом, парасолькою, якою прикривала торт, — принаймні я правильно розставила пріоритети — і кульками. Вони були прив'язані до мого зап'ястя та підстрибували, коли по мені з голови до ніг скапувала вода.

Щойно зайшла до будівлі, де працювала, я глибоко видихнула. Успішно поборолася бажання струснутися, як собака, щоб позбутися зайвої

води на тілі. Озирнулася навколо й попрямувала до порожньої стійки рецепції. Тримавши коробку з тортом однією рукою, я намагалася витерти воду з очей, щоб принаймні не врізатись ні в кого. Глипнула на пальці й одразу збагнула, що туш у мене не водостійка, але попри це намагалась усміхатись усім людям, які дивно на мене поглядали.

Та щойно дійшла до місця призначення, скинула «радісну» маску і поставила торт на стійку рецепції. Помітивши своє відображення у дзеркалі за нею, я голосно застогнала.

— Господи, — прошепотіла, насилу відводячи погляд від мокрої курки у відображенні. Хто б міг подумати, що нанести туш якусь годину тому було такою колосальною помилкою?

Хитаючи головою від подиву, я відкинула прилипле до обличчя волосся та нахилилася трохи ближче, щоб добре себе роздивитися. Звісно, від цього я не погарнішала. «Він мене вб'є», — подумала про себе, згадавши свого батька. Забувши про своє відображення, я почала викручувати воду з волосся, а потім ретельно витирати залишки туші з-під очей, поки кульки витанцьовували у повітрі та привертали ще більше уваги.

На майбутнє: ніколи не купуй кульки для офісної вечірки.

Я відвела погляд від дзеркала й помітила, як Кімберлі заходить у будівлю. Не наважилася подивитися в її бік знову й пересвідчилася, що кульки добре затуляють моє обличчя. Якщо, крім батька, був іще хтось, кого б я не хотіла бачити, то це свою «ідеальну красуню» сестру, яка, на думку моєї родини, ну просто не здатна зробити помилку. До того ж ми з нею фактично не спілкувалися відтоді, як вона подумала, що я якось надто дружньо поводитися з її чоловіком. Усі наші розмови обмежувалися робочими питаннями, і після всього сказаного між нами раніше я цілком схвалювала наявний порядок речей.

Глянула на годинник і зрозуміла, що запізнююся на кілька хвилин, тож підхопила свої речі й попрямувала до ліфтів, попередньо переконавшись, що Кімберлі вже пішла нагору.

Зробивши кілька кроків, з кимось зіткнулася, і якби він мене не спіймав, я б точно поцілувала підлогу. Його руки відпустили мої плечі, і я

швидко вибачилася, але не могла роздивитися свого рятівника, бо все заслоняли кульки й коробка з тортом.

— Нічого страшного, — пробурмотів він крізь кульки, якими я, вочевидь, вдарила його по обличчю.

Голос був проникливим, глибоким, з ноткою веселощів і здався трохи знайомим, але я не надала цьому значення. Впевнена, розвеселили його саме кульки. Хто б міг подумати, що кульки можуть так вибити людину з колії?

Я вовтузилася з тими клятими причандалами, щоб бодай вибачливо усміхнутися, але він уже прямував до стійки реєстрації — у чорному костюмі, що сидів на ньому просто бездоганно. Особливо на його широких плечах — принаймні з того, що я встигла розгледіти. А гарно викроїний піджак — це ж узагалі головне в усьому костюмі.

Рекомендована література

Кохати Джейсона Торна

Ненавидіти Адама Коннора

Відмотай назад. Місто вітрів. Книга 5

Моє темне бажання. Дорога темного принца. Книга 2

Траурно ваш

Батьки 24/7. Як зберегти здоровий глузд

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ